

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: VÉSZI JÓZSEF.
Felelős szerkesztő: BRAUN SÁNDOR.
Kiadja: A SZERKESZTŐSÉG.

Egész évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr.,
egy hónapra 1 frt 20 kr.
Egyes szám Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

A katasztrófa.

Budapest, november 1.

(C.) Az angol haderő október 30-án nagyobb szabású kísérletet tett, hogy a boerek bekerítésétől megmeneküljön. E kísérlettel azonban csuf kudarcot vallott: a rohamra vezetett angol csapatok érzékeny veszteség mellett visszavetettek Ladysmithre, sőt hegyi tüzérségük jórésze és két gyalog zászlóaljuk — körülbelül 40 tiszt és 2000 katona — az ellenség hatalmába került.

A távirati jelentésekből az látszik, hogy a ladysmithi ütközet tulajdonképpen nagyobb mérvű éjjeli harc volt. Az angolok már akkor óriási hibát követtek el, amikor a glencoei és dundeei vereségek után nem vonultak vissza egészen Pietermaritzburg-ig, hanem a kudarcok színhelyéhez közel fekvő Ladysmithben újra állást foglaltak új csatára készen. Taktikai szempontból okvetlenül szükséges, hogy az a hadsereg, mely a harc terepen kudarcot vallott, egészen kivonja magát a győztes ellenség határszélétől, tehát visszavonulását addig folytassa, míg oly állásba jut, ahol az ellenség támadásai ellen biztosítva van és ahol megvert vagy megfogatkozott csapatait újra szervezheti és az új elmentálásra a siker reményével készülődhetik.

E helyett azonban az angolok a glencoei és dundeei ütközetek után, valószínűleg azért, mert félték, hogy visszavonulásuk a megbízhatatlan bennszülöttekre rossz hatást gyakorolhat, már Ladysmithben újra állást foglaltak. De lám a háboruban a katonai megfontolást mindig az első szerep illeti és politikai szempontok csak másodsorban jöhetnek tekintetbe. A győzelem megkorrigálhatja a politika hibáit, de a politika nem teheti jóvá a katonai kudarcokat. Így volt ez a jelen esetben

is. A boerek csakhamar elérték a Ladysmithnél állást foglalt ellenséget és bekerítették úgy, hogy White tábornok, aki három nappal ezelőtt még nyugodtan vezethette volna csapatait Pietermaritzburgig, most kénytelen volt éjjeli időben kétséges kísérletet kockáztatni, hogy hadseregét kiszabadíthassa az egérfogóból. A kísérlet nem sikerült, sőt oly katasztrófát eredményezett, amely sok időre eldöntötte a háború fejleményeit.

Miért? Az angolok első hibájába a politika játszott bele, a második hiba, mely a katonai katasztrófával sujtotta, tisztán taktikai természetű. A ladysmithi csata, mint említettük, legnagyobb részben éjjeli folyt le. Az ily éjjeli harcok kérdése, különösen az utolsó években, a katonai szakkörök legkedvencebb témája, a hadgyakorlatok alkalmával főleg az oroszok kezdtek sulyt fektetni erre az új támadási módra; de a franciák, a németek és végre mi is kénytelenek voltunk az éjjeli harcok különös viszonyait gondos tanulmányozás tárgyává tenni. E tanulmányok révén csakhamar kiderült, hogy túlbecsülték az éjjeli harcok előnyeit. Igaz ugyan, hogy a harc e módja kevesebb öldökléssel jár, mint a nappali támadás, midőn a modern fegyverek tüze borzasztó sok emberáldozatot követel, de a végzett gyakorlatok során bebizonyult az is, hogy éjjel majdnem lehetetlen nagyobb tömegű csapatokat vezetni és fenntartani a csapatok műveleteiben azt az összhangot, amely nélkül az ütközet csak katasztrófát hozhat. Bebizonyították továbbá a gyakorlatok, hogy az éjjeli harcok éppen a körültekinthetőség hiánya és az egységes vezetés lehetetlensége miatt könnyen borzasztó válságra vezethetnek. A tábori tüzérség, mely ily harcokban részt vesz, csak terhére esik a támadó csapatoknak és csaknem biztosan

veszve van, ha az elszánt vállalkozás nem sikerül. Éjjeli támadások csak különös esetekben, kisebb gyalogsági csapatok által, tüzéség és lovasság nélkül intézhetők. Sikerük ilyenkor is mindig kétséges. Ime, a gyakorlatok terén szerzett e tapasztalatok most a harc terepen is véres beigazolást nyertek.

Mi lesz a ladysmithi katasztrófának stratégiai és politikai következménye? Van-e most már kilátásuk a boeroknak, hogy e borzasztó háboruban végeleges sikert arathassanak? Jólolni nehéz dolog. De tulajdonképpen miért volna kizárva ily végeleges siker? Buller tábornok partra szállt ugyan Fokvárosban, de ha nem hoz magával egy hadsereget, mögötte egyelőre nem áll senki. Az angol táviratok szerint egy brit dandár a tengeren uszrik ugyan és talán egy hét múlva partra köthet. Egy másik dandár éppen most száll hajóra és hol marad még a 3. és 4. dandár, hogy a mozgósított angol hadtest egyesülhessen? Ki van-e zárva az a lehetőség, hogy a boerek és az oranjeiak egyenként, külön-külön le fognak számolni e csapatokkal, amelyek katonák ugyan, de harc képességük, úgy látszik, nem áll valami magas színvonalon?

Azonkívül még egy nagy chanceuk van a boeroknak. Már eddig is észrevehető volt, hogy Fokföld és Natal hollandi lakossága mellettük van. Most az angolok veresége után ez a baráti érzés alkalmasint nyílt forradalomban fog kitörni és a harcokéss hollandi lakosság a függetlenségéért küzdő két köztársaság értékes szövetségessévé szegődik.

Európai beavatkozárról alig lehet szó. Az akarat megvolna ugyan hozzá több odalón, de tetté válni nem fog. Afrikában azonban a helyzet napról-napra válságosabb az angolokra. Afganisztánból és Szudanból rossz hi-

REGÉNY.

A verebek.

(38)

— REGÉNY. —

Írta: KABOS EDE.

Valamelyik napon Liza asszony megült előtte égő arccal.

- Maga szeret valakit, Szaploneczay!
- Be nehéz volt kitalálni!
- Leányt szeret.

Az első pillanatban úgy érezte Szaploneczay, mintha szíven markolták volna. Még bántotta, hogy gondolatban is érintsék az ő szívének titkát. De hogy másnap és meg újra is előhozakodott Liza asszony a szevedélyes szóval, Szaploneczay már mosolyogva ragadta meg a kezét.

— Nem engedem meg magának, hogy féltékeny legyen. Csak úgy, ha — szeret!

Akkor Liza asszony elkacagta magát.

— Ohó, poeta uram. A danekai asszonyok nem egészen olyanok az életben, mint a maga regényében.

- Maga nem danekai asszony!
- Hát mi vagyok?
- Asszony. Vagy már magam sem tudom tán, hogy mi. De szebb, mint valaha.

Liza asszonyt ez a leszerelés mulattatta. Még mindig tréfált ugyan, de volt valami ingerlő benne, mikor azt kérdezte:

- Mondja, Szaploneczay, megbocsájt-e nekem, hogy ilyen kövér lettem?
- Nem is kövér, — felelte kurtán Szaploneczay.

S egy kiesít rosszkedvű lett. Mintha a kinyujtott kezére ütöttek volna, amivel utána akart

nyulni a játékszerének. A játékszerének? De tán éppen az hangolta úgy le, hogy nem is látott többé játékszer. A keze sokkal bizonytalanabb, az esze sokkal esőndesebb s a szíve sokkal lármásabb, ahogy játszani próbál. S az esze, mintha már megtévedne olykor: az asszonyt látja nevetve játszani valakivel. S az a valaki: ő maga, a poeta, aki könnyelműen fogott a játékba. És talán volt is már eset, amikor játékszer lett a játszóból.

Éjszaka most a nyitott ablakhoz ült és gunyolta magát:

— Micsoda hazugságokkal táplálkozol te ostoba poeta! Azt hiszed, hogy szívednek minden szálával oda vagy kötözve egy vöröshajú asszonyka lábaihoz s bizonyos vagy benne, hogy van a világon egy leány, akinek csak szólna kellene s te már szólnél előle. Ha a vörös hajszálak helyett láncok tartanának fogva, azokat is eltépné annak a leánynak egy elsugott szava. Ezt egészen bizonyosan tudod, de csak éjszaka. Mert ahogy hasad a hajnal, már megint bolondul vágyakozol a te vöröshajú asszonyod után, aki a legszezebb rabszolgája a világnak, mert nappal rakja rád a láncokat s éjszaka jines hatalma fölötted. De nem hazugság-e még ez is? Hiszen ha szólni akarnál, holnapután már nem is emlékeznél tán a vörös hajára. A láncait sem éreznéd. De te félsz a szabadságtól, mely veszedelmesebb rabsággal fenyeget és nem mersz megszökni az asszonytól, hogy a lány hatalmába ne kerülj. Azért hazudsz éjszaka, hogy a lányt szereted és nappal, hogy az asszonyt kívánod. Belo fogsz bolondulni a sok hazugságba, kis poétám. És a végén nem fogod tudni, hogy mit akarsz? Mert kérdezd meg a szíved s azt feleli, hogy nem kell neki az asszony s kérdezd meg az eszed, s azt feleli, hogy fússál a lány elől. Oh te szegény, ostoba kis poeta.

Délután mégis várta a tölgyek alatt. Elüldögélt a padon és elnézett a szálló felé, ahonnan

talán márelindult Liza asszony. Találhatta, vajjon milyen ruha lesz ma rajta? Az acélszürke? A fehér? Vagy megint valami újszínű ruha?

Mikor meglátta, megfélekedett a ruha színéről. Csak azt a teli formát, a kívánatos asszonyt látta. És a vörös haját, mely lángolni látszott az árnyékos uton.

— Mivel fog ma megkínózni?

Igy ment elje. Liza asszony szeméből néhány száz ördög pajzánkodott, de a szava meghazudtolta a kis ördögöket.

— Beteg vagyok és nem is aludtam ki magamat. Mért kinnom?

— Szeret?

— Egész éjjel ezt kérdeztem magamtól.

— És reggel?

— Nem tudtam tisztába jönni magammal. Azt hiszem, magam a hibás, barátom. Egy ilyen magányos asszonyka micsoda védtelen vár, szegény! De maga talán lusta is az ostromra. Mért nem kényserit már, hogy szeressem? Hát azt hiszi, magamtól fogok a nyakába esni?

Szaploneczay rekedten sugta a fülebe:

— Kényszeríteni fogom.

Ezen kacagott Liza asszony. És az asszony művészetével tudta agyonkacagni azokat az örült fenyegetéseket, amikkel Szaploneczay az egész uton ostromolta. Asszonydolog, ahogy annyit hallott meg a fenyegetésekből, amennyit éppen akart. Nem is felelt mindenkire s ha felelt, egy-egy ajtócska nyílt a feleletből, amelyiken elmentek az ostromló elől. Szaploneczay pedig érezni kezdte, hogy Liza asszony a legveszedelmesebb alakjával kísérti ma: ostoba vallomásokba csalja, hogy kicacaghassa.

Künn járkáltak a sziget szélén. Előttük a nyílt Duna, tükren a nap darabokra szakított épével. Minden hullámból egy-egy külön nap tüzött vakítva a szemükbe. Láruk alatt seregett a homokos föld, mintha szikrák pattognának.

(Folytatása következik.)

rek érkeznek. Oly veszély fenyegeti onnan az angolokat, hogy talán már most is keresik az utat, mely ha áldozatok árán is, de elvezet a békéhez. Azért okos emberek az angolok és üzleti szellemük nem fogja őket cserbe hagyni ezuttal sem. Ha már beleugrottak a kockázatos üzletbe, habozás nélkül rajta lesznek, hogy megfizetvén a bánatpénzt, szép csöndesen hazamehessenek.

London, november 1.

A reggeli lapok a nélkül, hogy leplezgetnék az Angliát ért szerencsétlenség nagyságát, minden kritikától tartózkodnak White tábornok intézkedéseit illetőleg, aki iránt különben legmeglebbebb részvételt fejezik ki. A lapok felszólítják a nemzetet, hogy a szerencsétlenséget bátor lélekkel és méltósággal viselje a tették kisebbítése és nagytársa nélkül. — Az esti lapok egy október 30-án este feladott ladysmithi táviratot közölnek, amely szerint a boerok, akik az éj beálltával újra elfoglalták eredeti hadállásukat, ismét megkezdték az ágyuzást. A helyzetet válságosnak tartják. A boerok visszavonulása csak színelv volt, a célja pedig az volt, hogy az angol haderőt a síkságról, ahol a csata folyt, a hegyes vidékre terelje.

London, november 1.

White tábornok Ladysmithben október 31-én este feladott táviratában következőleg írja le a Ladysmith mellett október 30-án vívott ütközetet:

A White tábornok által elrendelt felderítések az ellenség hadállásának jól hajtott végre. A boerokat azonban már nem találták ezekben a hadállásokban, mert időközben elhagyták azokat. Később a tüzésérsz mindkét részről megkezdte a tüzelést, miközben a boerok nagy veszteségeket szenvedtek. Az ellenséget kényszerítették, hogy fedezőiket elhagyják. A boerok ezután az angol jobbszárny ellen heves támadást intéztek, mely azonban visszavetett. Az angol csapatok erre lassan megkezdtek a visszavonulást táboruk felé. Egy osztalet hátrahagytak az ellenség megfigyelésére. Az angol tengerészkatona-ság az ütközet végén résztvevett a harcban. Lövegeik elhallgattatták az ellenséges ágyukat. A vasárnapra virradó éjjelen Careton ezredes vezetés alatt kiküldetett egy hadoszlop, mely a Gloucestershire ezrednek egy zászlóaljából és egy ir vadászszázalójából állott, az angolok baloldalának védelmére. A hadoszlopot az ellenség nem nyugtalanította, míg Nicholson-Neckbe nem érkezett. Ekkor azonban a következő eset történt: egy dombról két súlyos szikladarab gördült le és megvadította a töltenykosok ősvéreit, ettől a hegyi lövegek ősvérei is megvadultak és eszevesztetten elszárguldtak. Ily módon a csapatok elvesztették a lövegeket, az ütegösszer és a tartalékösszer legnagyobb részét. A gyalogság azonban megszállta a dombot két mértföldnyi körben, a nélkül, hogy az ellenség részéről nagy ellentállásra talált volna és október 30-ikán reggelig ott maradt. Éjjel sietve védműveket ástak. Az ellenség, amely időközben igen sok segédesapatot kapott, 30-ikán reggel heves támadáshoz fogott. A Gloucestershire ezred zászlóalja nagy veszteségeket szenvedett és rendeletet kapott a visszavonulásra. Délután 3 óra körül a csapatok elfoglalta, és az élvamaradottakat foglyul ejtette. A harcban résztvevett angol csapatok 10 és fél századból és egy hegyi ütegből állottak. A harc célja az volt, hogy Nicholson-Necket elfoglalják és így módon az ellenség jobboldalát megkerüljék. A balsiker az ősvérek megvadulásának és ebből folyólag az ágyuk elvesztésének tulajdonítandó. Ladysmith biztonsága semmiképpen sincs veszélyeztetve.

London, november 1.

A Timesnak jelentik Fokvárosból október 31-ikéről: Az angol tengerészdandár ágyui szétrombolták Bettung mellett a boerok 40 fontos ágyuit és a Hepwort dombon lévő boer ágyukat is elhallgattatták. A boerok feladták hadállásaikat.

Az estilapok a következő ladysmithi táviratot közlik:

A boerok hétfőn este ismét közeledtek Ladysmithhez és néhány gránátot vetettek az angol tábor felé. Az angolok a tengerész-tüzérség 50 fontos ágyúiból tüzeltek a boerokra. Kedden reggel a boerok ismét ágyuzták a táborat. Ágyúk közül azonban néhányat csakhamar elhallgattattak. Kedden este mindkét részről megkezdtek az ágyuzást, mely még egyre tart. Azt hiszik, hogy az ellenség nagy veszteségeket szenvedett. Az angol csapatok szelleme Ladysmithben kitűnő.

London, november 1.

A Standardnak jelentik október 30-áról Fokvárosból: Vilmos császárnak a királyi dragonyo-

sokhoz intézett távirata itt mély benyomást tett. Ebben a táviratban mindenki kerek választ lát dr. Leyds mahinációjára.

Manchester, november 1.

Chaplin, a kabinet tagja, tegnap itt politikai beszédet mondott és egyebek között a következőket mondta: Örülök, hogy Nagy-Britannia és az Egyesült-Államok között a viszony soha sem volt kielégítőbb és bensőbb, mint most és hogy csaknem ugyanezt mondhatjuk a német kormányhoz és Vilmos császárhoz való viszonyunkról. (Élénk helyeslés.) Annak az incidensnek az emléke, amely Jameson hadjárata után beállott és a két ország között nagy elhidegülést vont maga után, szerencsésen eltűnt. És habár el kell ismernem, hogy a legutóbbi időben a német sajtó vagy legalább egy része nem éppen barátságos érzületet tanúsított Nagy-Britannia irányában, mégis őszinte örömmel halljuk, hogy a német császár országunk uralkodójánál látogatást készül tenni. (Helyeslés.) A császárt bizonyára egyhangú, szívből jövő istenhozzott fogja fogadni, ami nemcsak állásának és kiváló személyének tulajdonítandó, hanem annak is, hogy unokája királyunknak. (Helyeslés.) Remélem, hogy a császár látogatása nagyban fog hozzájárulni ahhoz, hogy a két ország szorosabban fűződjék össze. Legfőbb kívánságunk az volna, hogy a császár angolországi tartózkodásának ez legyen a következménye, nemcsak az európai béke érdekében, hanem az egész világ jövődéli békéje érdekében is.

A transvaali kérdéssel így nyilatkozott Chaplin: Szerencsétlenség ért bennünket, de kiadódott a parancs, hogy minden elvesztett embert és ágyút pótoljanak és nincs ok rémületre vagy a háború végleges eredménye miatt való aggodalomra.

Brüsszel, november 1.

A hadügyminiszter kedvező választ adott arra a táviratra, amelyben dr. Leyds, Transvaal követe arra kérte, engedje meg, hogy átbocsássák azt a táviratát, amelyben a köztársaság részéről elesett és megsebesült harcosok számának közlését kéri.

BELFÖLD.

„A honvédség képviselője.“ Bécsi újságokban olvassuk, hogy Bécs városának tegnapi lakomáján, melyet az új városi gázművek felavatása alkalmából rendezett, a hivatalos felkészítő-tök során egy Fülel nevű honvédezes, mint a magyar királyi honvédség képviselője, pohárköszöntőt mondott Bécs városára és Lueger urra.

— Mint a magyar királyi honvédség képviselője, — szolt a honvédezes, — nem maradhat a 4. gyalogezredbeli kollegái mögött! Katonás modorban röviden néhány szót szolt annál is inkább, mivel dacára annak, hogy a magyar honvédséghez tartozik, ő a császárváros fia. Érzelmeinek azzal ad kifejezést, hogy Bécs városát és Lueger polgármestert élteti.

A honvédezes ur e pohárköszöntőjére van egy megjegyzésünk: Ha Bécs város élén nem az a piaci légy ülne, aki az impertinens viselkedése miatt minden magyar ember szemében csak az utálat és megvetés tárgya, ha nem a magyar lobogó becsmerlője s a magyarság tehetetlen gyalázója volna a bécsi polgármester, szóval ha nem Lueger urnak szolt volna a pohárköszöntő, hanem egy minden tekintetben korrekt és tisztességes polgármesternek: akkor is kérdeznünk kellene, hogy milyen mandátum alapján meri őt felköszönteni egy magyar honvédezes? Ha már véletlenül oda is került a lakomára, micsoda joga mert ott mint a magyar királyi honvédség képviselője beszélni? És pláne micsoda joga mert úgy beszél, ahogy a bécsi újságokban olvassuk? Fülel ezredes ur, ha igaz a bécsi újságok híre, vastag hibát követett el és a főlebbvalóinak lesz a kötelességük, hogy őt erről meggyőzzék és egyuttal kitanítsák, hogy egy magyar honvédezesnek az ilyen lakomán szava nincs és nem is lehet. Ha pedig minden mandátum nélkül is jónak látta, hogy Lueger urat felköszöntse, bizonyos lehet benne, hogy ő az egyetlen magyar ember, akinek az izlése ennyire megtévedett. Az első és az utolsó.

Az ezredes ur bécsi szereplése különben már megszólaltatta a magyar kormány felhívatóságát, a Budapesti Tudósítót. Az erre vonatkozó közlemény így szolt:

Bécsi lapok jelentése szerint Bécs város tegnapi diszlokációján Fülel ezredes a magyar kir. honvédség nevében és képviselőként felköszöntőt mondott Bécs város polgármesterére. Amint hiteles helyről értesülünk, Fülel ezredes, aki különben már évek óta nyugdíjazva van, erre senkitől sem uvert megbízatást és e szerint nem is

volt jogosítva a honvédség képviselőletében felszólalni. További értesülésünk szerint illetékes helyen már elrendelték a tényállás felderítését.

A magyar kormány tehát dezavválja Fülel ezredes. Nagyon helyesen teszi. S ha a tényállás csakugyan megfelel a lapok közlésének, akkor a dezavválást nyilván követni fogja a büntetés is. Ha csakugyan honvédegyruhában jelent meg ott Fülel ezredes és ha csakugyan a magyar honvédség képviselője gyanánt beszélt, akkor nem tarthatja meg kardbóját. Aki ilyen tapintatlanságot követ el s így megbotránkoztatja a magyar nemzet önértetét, annak nincs mit keresnie a magyar királyi honvédtisztek sorában.

A képviselőház pénzügyi bizottsága november 6-ikán, délután 5 órakor a képviselőházban szokott helyiségében ülést tart. Ez alkalommal a bizottság a kereskedelmi tárca költségvetését tárgyalja.

A delegációk. Egy estilap értesülése szerint a képviselőház legközelebbi ülésén kihirdetik a delegáció egybehívására vonatkozó királyi kéziratot. A magyar országgyűlés még a jövő hét folyamán választja meg a delegáció tagjait. A delegáció november második felében ül össze Bécsben.

A képviselőház hetedik bíráló bizottsága ma Barsay Kálmán elnöke alatt hitelesítette a nemes ócsai képviselőválasztás tárgyában hozott határozatát és a tárgyalás jegyzőkönyvét. A bizottság elnöke mindezeket az irományokat szombaton fogja a Ház elé terjeszteni.

A függetlenségi párt értekezlete. Az országos függetlenségi és negyvennyolcas párt november 1-én este 5 órakor értekezletet tartott Kossuth Ferenc elnöke alatt. Tárgyalás alá vette az indemnity-törvényjavaslatot, amelyet Kassuth Ferenc elnök terjesztett elő. A párttagok közül Tóth János, Lakatos Miklós, Hentaller Lajos, Kállay Leopold és Barabás Béla szólaltak fel. Mindannyian hangsúlyozták, hogy a párt hűen és következetesen eddigi álláspontjához ragaszkodik s a közönségi kormány iránt nem viseltetvén bizalommal, a törvényjavaslatot el nem fogadja. A párt álláspontjának ismertetésére s megokolására Kossuth Ferencet kérte föl. Az elnök tudatta, hogy a máramaroszigeti választókerületben Bródy Lajos, a nagy-károlyi függetlenségi párt elnöke lép föl képviselőjelöltül a párt programjával. Amennyiben ez megtörténik, a párt Bródy Lajost támogatni fogja.

A szegényügy rendezése.

Irta: dr. Neumann Armánné.

Budapest, november 1.

Örömmel és reménnyel töltött el bennünket az a hírlapi közlemény, hogy a belügyminisztériumban végre hozzáfogtak a szegényügy rendezésének nagy munkájához. Szép ígéretnek vettük ezt a hírt, amelynek mennél előbb való teljesítését óhajtuk.

Az ígért szép szó, de mi oly régen, oly nehezen várjuk a szegényügy rendezését hogy nem érhetjük be azzal, ha tovább is csak mindig kilátásba helyezik e fontos ügy elintézését. Minden szónál szebben beszél a tett erre, — van szükségünk!

Angolországban már Erzsébet királyné uralkodása alatt az állam feladatai közé tartozott a szegényügy ellátása; Németország a szabad költözési jog alapján akotta meg kiválóan szabadelvűt; Franciaország a legnemesebb módon, mintegy hivatás-szerűen védi és oltalmazza a szűkölködeket: — induljunk az ő példájukon, valósítsuk meg nálunk is a szép terveket, állam és város ismerje együttes kötelességének megküzdeni a nyomorral, segíteni, támogatni a szegényeket!

A belügyminisztérium élén álló férfi különben oly szerencsésen bonyolítja le a legkényesebb politikai differenciákat, hogy jogosan tételvezhetjük fel róla, miszerint többé-kevésbé sikeresen fázadozna a társadalmi bajok elsimitásán is, ha erőiesen hozzálát a munkához, melynek sikeréért ezren meg ezren áldanak.

Elvitázhatalan szomorú tény, hogy a szegények támogatását illetőleg hiányzott nálunk eddig minden megelőző, minden óvintézkedés és hogy — legjobban esetben — a segély elkésve érkezett, midőn a szerencsétlenek már kétségbeesetten vergődtek a nyomor karmai között. Ki tudja, hány egzisztenciát óvhatunk meg az elzúllástól, mennyi szociális bajnak (melynek oly sok esetben csak a nyomor a kuforrása) vehetjük elejét, ha idejekorán részesítjük az alszegényedőt hathatós támogatásban. Ennek az or-

